

[Bjørn Elmquist]

steren. Jeg er enig i, at justitsministeren har givet – selvfølgelig – saglige og gode råd undervejs. Det, at hr. Ole Espersen begyndte at fortolke, hvad han selv troede justitsministeren ville mene, hvis han nu blev spurgt om en kommissionsdomstol, må stå for hr. Ole Espersens regning.

Jeg synes nok, at hr. Lenger bruger brevet mere end nogen af os andre i øjeblikket, og hans ordvalg vedrørende brevet og vores holdning til det er meget, meget ladet. Hvor har hr. Lenger belæg for at hævde, at jeg »triumferende« sagde, at jeg havde fået andre henvendelser? Hvordan kan ordet triumferende få noget sagligt belæg?

Jeg vil bede om, at VS prøver på at leve op til det image, VS så gerne vil have hos os: at de er saglige og objektive og dem, der er i stand til at hæve pegefingern over for os alle sammen.

**Første næstformand (Knud Østergaard):**

Nu er det lige før, vi vender tilbage til rækkefølgen. Hr. Ole Espersen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

**Ole Espersen (S):**

Jeg behøver såmænd ikke at fortolke justitsministerens mening. Justitsministeren siger klart til udvalget og sagde i øvrigt også under debatten i folketinget og i det dokument, der er trykt op i betænkningen – det, jeg citerer fra – at »såfremt man ønsker eventuelle yderligere oplysninger draget frem og at foretage en ansvarsplacering for såvel embedsmænd som ministre, bør dette ske ved nedsættelse af en parlamentarisk kommission.« Det bør ske på den måde, og det må betyde, at ministeren mener, at den sagligt rigtige facon er en parlamentarisk kommission.

Jeg vil i den forbindelse vende tilbage til det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde. Jeg forstod, at hr. Bernhard Baunsgaard ved at udelukke andre ministerier ville være flink mod arbejdsministeren. Jeg kan love, at sådan bliver det i hvert fald ikke opfattet af dem alle sammen. Man kan ikke foretage en rimelig juridisk vurdering af den måde, hvorpå staten går frem bevillingsmæssigt, stiller krav om renter eller ikke stiller krav om renter,

uden at se på, hvordan praksis har udviklet sig.

Det, hr. Bjørn Elmquist ønsker, og det, hr. Bernhard Baunsgaard ønsker, er altså præcis – det var udtrykket fra hr. Bjørn Elmquists side – at indsnævre undersøgelsen. Hr. Bjørn Elmquist nikker. Før sagde hr. Bjørn Elmquist, at man ville være målrettet, men at man ikke var målrettet mod arbejdsministeriet. Men når man indsnævrer undersøgelsen til arbejdsministeriet, så må vi dog sige, at man er målrettet mod arbejdsministeriet.

Det, vi mener er forkert, er, at man i den grad er bange, ikke tager sig tid til at se, om der har udviklet sig en ny forfatningsretlig praksis med hensyn til det, man har så meget imod – en kritik, som vi deler for en stor dels vedkommende, det fremgår af betænkningen. Dette er dog af betydning, når man skal afgøre en sag. Nu ønsker man, som det rigtigt er sagt, at indsnævre det til arbejdsministeriet og til en bestemt periode, som det også er blevet nævnt fra denne talerstol, og det kan ikke opfattes på anden måde, end jeg tidligere har nævnt.

**Første næstformand (Knud Østergaard):**

Hr. Bernhard Baunsgaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

**Bernhard Baunsgaard (RV):**

Der er to aspekter i denne sag: det juridiske og spørgsmålet om en rimelig forrentning. Med hensyn til det juridiske er det korrekt, at der er en række ministerier impliceret.

Vedrørende selve renteforløbet er det derimod ikke korrekt, at man kan sammenligne de øvrige ministerier og arbejdsministeriet. Siden midten af 1970'erne har forrentningen af de lån, som blev givet af arbejdsministeriet til de forskellige arbejdsløsheds-kasser, nemlig været i fokus, ikke alene gennem rigsrevisionens arbejde og gennem statsrevisorernes arbejde, men også gennem en vedtagelse, hvis jeg ikke husker galt, i et enigt folketing. I hvert fald har et overvældende folketingsflertal sagt: dette er ikke en rimelig forrentning. Det er dér, forskellen er.

Det juridiske kan udmærket ske i en fælles undersøgelse for alle ministerier. Der har efter min opfattelse udviklet sig en uheldig